

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 415/2015-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 7. októbra 2015 predbežne prerokoval sťažnosti [REDACTED] (sp. zn. Rvp 11463/2015) a [REDACTED] [REDACTED] (sp. zn. Rvp 11464/2015), obaja bytom [REDACTED], zastúpených advokátkou JUDr. Dášou Komkovou, Advokátska kancelária, Hlavná 27, Prešov, vo veci namietaného porušenia ich základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a obydlia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov sp. zn. 11 C 13/2012 zo 4. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 9 Co 21/2014 z 22. apríla 2015 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti [REDACTED] (sp. zn. Rvp 11463/2015) a [REDACTED] (sp. zn. Rvp 11464/2015) s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 11463/2015 (I. ÚS 415/2015).
2. Sťažnosti [REDACTED] a [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 27. júla 2015 doručené sťažnosti [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovatelia“) vedené pod v záhlaví uvedenými spisovými značkami, doplnené podaním ich právnej zástupkyne z 28. augusta 2015, v ktorých namietali porušenie svojho základného práva na nedotknuteľnosť obydlia podľa čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a obydlia podľa čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 11 C 13/2012 zo 4. septembra 2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 9 Co 21/2014 z 22. apríla 2015 (ďalej aj „napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu“). Okrem toho v odôvodnení sťažností namietali aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj základného práva podľa čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy.

2. Z obsahu sťažností a ich doplnenia vyplýva, že okresný súd napadnutým rozsudkom uložil sťažovateľom povinnosť vypratať byt, ktorého boli nájomcami, a to v lehote 30 dní po zabezpečení prístrešia zo strany žalobcu (mesta Prešov) a uložil im zaplatiť žalobcovi trovy konania v sume 603,73 €. Proti tomuto rozsudku podali sťažovatelia odvolanie, v ktorom namietali „*predčasnosť, neúplnosť a nezákonnosť*“ napadnutého rozsudku okresného súdu. Krajský súd následne prvostupňový napadnutý rozsudok potvrdil.

3. Sťažovatelia porušenie svojich práv vidia v tom, že krajský súd sa dostatočne nevysporiadal s ich námietkami, že im „*zo strany exekútora boli zrážané sumy na dlžné*

nájomné..., s platením nájomného do budúca...“, a ich hmotnou núdzou (v spoločnej domácnosti s nimi býva dcéra so svojimi tromi maloletými deťmi, ktorá nepoberala výživné a je dosiaľ sociálne odkázaná).

4. Krajský súd v ich veci tiež *„neaplikoval legitímnu metódu aplikácie práva, analógiu legis, prostredníctvom logického výkladu práva nezohľadnil dôsledky svojho rozhodnutia na základe práva nás, sťažovateľov, čím porušil naše základné právo na súkromie...“* a sťažovatelia sa s nestotožňujú s jeho závermi, že *„nepreukázali hmotnú núdzu, neuniesli... dôkazné bremeno a preto nám neprináleží priznanie bytovej náhrady vo forme náhradného bytu resp. náhradného ubytovania ale prináleží nám len prístrešok. Vyzdvihol len vlastnícke právo žalobcu - obce, pričom nezohľadnil naše právo na obydlie, garantované aj Dohovorom...“*

Mal poskytnúť nám, sťažovateľom ochranu pred neoprávneným zásahom do nášho práva na súkromie. Keďže k tejto otázke sa Krajský súd formalistický vyjadril, máme za to, že vo veci rozhodol arbitrárne.

Dôsledkom takéhoto arbitrárneho rozhodnutia v otázke bytovej náhrady je naše zníženie kvality života, ktorá je súčasťou sféry súkromného a rodinného života, predstavujúceho nielen intímnu sféru človeka ale aj vzťahy so svojim bližším a vonkajším svetom. V súlade s účelom ochrany základného práva zaručeného článkom 19 ods. 2 Ústavy judikatúra k právnej úprave inštitútu bytových náhrad podrobne vykladá otázku primeranosti náhradného bytu.

... formulovaný výklad krajského súdu o neunesení dôkazného bremena z dôvodu hmotnej núdze a z tohto dôvodu pridelení len prístrešku, môže ísť o obchádzanie zákona, ktoré umožňuje zneužitie výkonu vlastníckeho práva zo strany prenajímateľa na úkor nás, nájomcov, čo môže, v konečnom dôsledku, byť následkom porušenia procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúceho z článku 46, ods. 1., Ústavy, ako aj článku 6, ods. 1 Dohovoru... Súd sa nevyporiadal ani s našou námietkou, v ktorej sme poukázali na zákonné ustanovenie Občianskeho zákonníka, podľa ktorého nájomca môže dlžné nájomné vo výpovednej lehote uhrádzať, pričom zákon nestanovuje do akej doby, ale je nutné splniť podmienku splácania a v takomto prípade dôvod výpovede zaniká. Z predložených dôkazov jednoznačne vyplýva, že boli vykonávané zrážky z dôchodkov, ktoré predložila sociálna

poisťovňa, ako aj podľa účtovnej karty samotného žalobcu vyplýva, že sme riadne uhradili dlžné nájomné ako aj riadne nájomné. Preto máme za to, že súd sa dôsledne nevyporiadal so zánikom výpovede. Vychádzal zo záveru, že nájomný vzťah medzi účastníkmi konania skončil po uplynutí výpovednej doby plynúcej od doručenia platnej výpovede... Z ustanovenia § 711 ods. 2 OZ vyplýva, že písomná výpoveď z nájmu bytu musí byť skutkovo výpovedný dôvod vymedzený tak, aby ho nebolo možné zameniť. Teda nestačí len vymedzenie s odkazom na citované ustanovenie, ale musí ísť o konkretizovanie naplnenia uvedeného výpovedného dôvodu skutočnosťami, v ktorých prenajímateľ vidí realizáciu zákonného dôvodu výpovede nájmu bytu, teda uvedenie mesiacov, kedy nájomca nezaplatil nájomné. V prípade chýbajúceho skutkového vymedzenia výpovedného dôvodu, tento nedostatok nemožno doplniť ani napraviť, pretože výpoveď nemožno dodatočne meniť...“

5. Sťažovatelia k sťažnostiam pripojili i napadnuté rozsudky okresného súdu a krajského súdu a v petite sťažností navrhli (bez zmeny, ktorú avizovali v doplnení k sťažnosti spracovanej ich advokátkou), aby ústavný súd nálezom rozhodol tak, že ich základné právo

„na nedotknuteľnosť obydlia zakotvené v čl. 21 Ústavy Slovenskej republiky a základné práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života a obydlia zakotvené v čl. 8 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Prešov, č. k. 11C/13/2012-91 zo dňa 04.09.2013, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove, č. k. 9Co/21/2014-121 zo dňa 22.04.2015 porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Prešov, č. k. 11C/13/2012-91 zo dňa 04.09.2013 a rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 9Co/21/2014-121 zo dňa 22.04.2015 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Prešov na ďalšie konanie.“

Zároveň sťažovatelia navrhli *„odložiť vykonateľnosť rozsudku Okresného súdu Prešov, č. k. 11C/13/2012-91 zo dňa 04.09.2013“*.

II.

II.A K spoločnému prerokovaniu vecí

6. Podľa § 31a zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevylučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

7. V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa u neho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

8. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, v súlade s citovaným ustanovením § 31a uvedeného zákona však možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane ustanovenie § 112 ods. 1 OSP.

9. S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 11463/2015 a sp. zn. Rvp 11464/2015 a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť uvedených sťažností a taktiež prihliadajúc na to, že sťažnosti smerujú proti tým istým napadnutým rozsudkom okresného súdu a krajského súdu, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.B K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu

10. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

11. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Pri predbežnom prerokovaní sťažností po vyžiadaní spisu okresného súdu ústavný súd zistil, že na jej prerokovanie v časti smerujúcej proti napadnutému rozsudku okresného súdu nemá právomoc v zmysle princípu subsidiarity formulovaného v čl. 127 ods. 1 ústavy („ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“), pretože právomoc rozhodnúť o ochrane označených práv sťažovateľov, ktoré ním mohli byť porušené, mal v rámci riadneho inštančného postupu krajský súd na základe nimi podaného odvolania, ktoré bolo doručené okresnému súdu 21. októbra 2013 (č. 1. 94 v spise). Preto bola ich sťažnosť v tejto časti odmietnutá pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie a rozhodnutie.

II.C K namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a práv podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

13. Predmetom sťažností sťažovateľov (vychádzajúc z ich petitu) je namietané porušenie základného práva podľa čl. 21 ústavy a práva podľa čl. 8 dohovoru, ale okrem toho v odôvodnení sťažností a v ich úvode sťažovatelia namietajú aj porušenie svojich základných práv podľa čl. 19 ods. 2 (spresňujú – základného práva v čl. 21 ods. 1 a 3 ústavy) a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktoré však nepremietli do petitu, ktorým je ústavný súd viazaný, aj keď sú právne zastúpení kvalifikovanou právnou

zástupkyňou, ktorá bola povinná zosúladiť ich odôvodnenie s petitom. Ústavný súd aj napriek tomu vzhľadom na to, že ide o veľmi citlivú vec, preskúmal ich námietky v odôvodnení sťažností k údajnému porušeniu ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu.

14. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným spôsobom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde... Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo... prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

15. Zo sťažností možno vyvodiť, že sťažovatelia vidia porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) v arbitrárnosti rozhodnutia krajského súdu, ktorý im nedal odpovede na ich námietky uvedené v odvolaní, a tiež v spôsobe výkladu a následnej aplikácii ustanovení v sťažnosťou napadnutom rozsudku uvedených všeobecne záväzných predpisov, najmä však § 3 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (pozri bod 4).

16. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách.

17. Pokiaľ ide o sťažovateľmi namietané porušenie ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) napadnutým rozsudkom krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho napadnutým rozsudkom, ktorým rozhodol o odvolaní sťažovateľov, sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy (resp. dohovoru).

18. Po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu ústavný súd dospel k záveru, že jeho rozhodnutie, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie ako vecne správne, je náležité odôvodnené. V úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia krajský súd oboznámil podstatné (relevantné) časti odôvodnenia prvostupňového rozsudku v konaní o vypratanie bytu, z ktorého tiež vyplývalo, že nájomný vzťah k predmetnému bytu skončil 1. októbra 2011 a sťažovatelia ako žalovaní v tomto konaní návrh na neplatnosť výpovede z nájmu nepodali, čiže od 2. októbra 2011 bývali v byte neoprávnene, a preto v danom prípade boli splnené zákonné predpoklady na vyhovenie návrhu navrhovateľa na vypratanie bytu. Potom krajský súd uviedol odvolacie námietky sťažovateľov, ktoré spočívali v tom, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav a vec nesprávne právne posúdil, pretože podľa ich názoru *„ak nájomca dostáva výpoveď z nájmu z dôvodu neplatenia najmu a nájomca je v hmotnej núdzi z objektívnych dôvodov, predlžuje ochrannú lehotu 6 mesiacov, čiže výpovedná lehota je celkovo 9 mesiacov“*, a nie tri mesiace, ako uzavrel okresný súd.

19. V odvolaní sťažovatelia poukázali tiež na to, že sú osoby s nízkym príjmom (dôchodkom), z ktorého boli vykonávané pravidelné zrážky na vyrovnanie dlžného nájomného, a nesúhlasili s tvrdením okresného súdu, že ich dlh bol ku dňu rozhodovania okresného súdu až 7 000 €. Obdobne tvrdili, že okresný súd nebral do úvahy ich zdravotný stav a iné okolnosti, ktoré súviseli s ich zlou situáciou spočívajúcou v tom, že sa v minulosti snažili pomôcť ich dcére a jej deťom, a preto sa dostali *„do nepriaznivej finančnej tiesne“*, a preto ich dlh rástol. Nesúhlasili tiež s tvrdením, že žiadnym spôsobom neprejavili skutočnú snahu aspoň o čiastočné vyrovnanie dlhu, a podľa nich okresný súd *„sa*

nedostatočným spôsobom vypořiadal aj k možnosti aplikácie § 3 ods. 1 OZ, pretože sú tu skutočne výnimočné okolnosti pre výkon práv a povinností, ktoré nie sú v rozpore s dobrými mravmi...

Pokiaľ sa týka trov konania, ku ktorým nás súd zaviazal, máme zato, že súd I. stupňa nezistoval dôsledne naše majetkové pomery a bez takto náležitého zistenia použil ust. § 142 OSP, pričom podľa nášho názoru v danom prípade, keďže sme sa dostali i napriek dlhu do hmotnej núdze, mal byť použitý § 150 OSP, pretože sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa na nepriznanie trov konania, keďže nie sme vlastníkami fakticky žiadneho hmotného a nehmotného majetku...“.

20. Po preskúmaní rozsudku krajského súdu ústavný súd argumentáciu sťažovateľov v odvolaní a v sťažnosti nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu. Ústavný súd nie je toho názoru, že by krajským súdom aplikovaný postup pri zistení a hodnotení skutkového stavu veci a pri ustálení právnych záverov mohol zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Krajský súd sa námietkami sťažovateľov zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že v tomto konaní dostali odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. Ústavný súd ešte pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07). Rovnako Európsky súd pre ľudské práva pripomenul, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsko z 21. 1. 1999). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia.

21. Ústavný súd konštatuje, že niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní. Námietka sťažovateľov, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav, tiež

neobstojí, pretože zo spisu okresného súdu vyplýva, že na pojednávaní 4. septembra 2013 zhodne uviedli (zápisnica č. 1. 90 súdneho spisu), že nemajú návrhy na doplnenie dokazovania. Obdobne krajský súd dal primeranú odpoveď aj na ich námietku týkajúcu sa predĺženia ochrannej lehoty, ako aj na to, prečo považoval napadnutý rozsudok za správny aj v otázke posúdenia bytovej náhrady (s. 5), vyjadril sa aj k ich požiadavke na aplikáciu § 3 Občianskeho zákonníka vo vzťahu k ich nepriaznivej sociálnej situácii a napokon sa obširne vyjadril aj k náhrade trov konania (s. 6 až s.7). Tieto otázky boli jasne a zrozumiteľne vysvetlené už predtým aj v napadnutom rozsudku okresného súdu na s. 2 až s. 5. Okrem toho okresný súd uviedol, za aké úkony priznal žalobcovi náhradu trov konania, a napokon zisťoval aj majetkové pomery sťažovateľov, keď uznesením č. k. 11 C/13/2013-111 zo 14. januára 2014 im nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov za podané odvolanie (uznesenie okresného súdu bolo doručené sťažovateľom 20. januára 2014). Sťažovatelia proti tomuto uzneseniu nepodali opravný prostriedok a poplatok za odvolanie v sume 99,50 € zaplatili v kolkoch 10. februára 2014 (č. l. 112).

22. Ústavný súd považuje rozsudok krajského súdu za primerane argumentačne zdôvodnený, rešpektujúci zákonné požiadavky na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 OSP) a zrozumiteľným spôsobom dáva odpoveď na podstatné otázky, prečo krajský súd rozsudok okresného súdu vo veci samej ako vecne správny potvrdil. Inak povedané, v sťažnosti absentuje ústavno-právny rozmer. Ústavný súd k tomu pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

23. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd v závere konštatuje, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným napadnutým rozsudkom krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľov podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07,

I. ÚS 265/07), ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Pokiaľ sťažovatelia súčasne v sťažnosti namietali aj iné porušenie základných práv (pozri bod 1), ústavný súd po odmietnutí sťažností k podstatným a nosným dôvodom sa ich námietkami bližšie nezaoberal, lebo tieto argumenty jednak nepredniesli predtým v odvolacom konaní (princíp subsidiarity) a okrem toho tieto práva (kvalifikovane zastúpení advokátkou) v sťažnostiach bližšie nešpecifikovali a neodôvodnili (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Odôvodnenie sťažností tiež nie je zosúladené s ich petitom, čo zakladá dôvod na odmietnutie sťažností v tejto časti aj pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí (§ 25 ods. 2 citovaného zákona).

25. Keďže došlo k odmietnutiu sťažností, ústavný súd sa nezaoberal ďalšími návrhmi sťažovateľov (návrh na zrušenie rozsudkov všeobecných súdov, vrátenie veci na ďalšie konanie, náhrada trov konania), pretože tieto sú viazané na to, že ústavný súd sťažnosti vyhovie. Z toho dôvodu ústavný súd už nerozhodoval ani o navrhovanom odklade vykonateľnosti napadnutých rozsudkov.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. októbra 2015